

Τὸ μολογάει τὸ γράμμα
"Ὅθεν περάσει Βάρτασον
Νὰ μὴ ἀφήνῃ πᾶμα.

Κάγκας :

Ποτέ μὸν δὲν τὴν ἄκουσα
Τέτοια γραφή νὰ τρέξῃ
Πῶς θὰ περάσῃ Βάρτασον
Τὴ φείρες δὲ σου κλέψῃ.

Κούπας :

Ὅτὲ νὰ σοῦ δώσω δυὸ κλωτσιᾶς

Ἄληθινὲς καὶ ντρίτες
νὰ πεταχτοῦν τὰ δόντια σου
Κ' οἱ ἐξῆ τραπεζίτες !..

Κάγκας :

Ἄμέσως τὸ κομπουζι μου
Πάω καὶ τὸ καργάρω
Κι' ἂν μοῦ τὴ δώσης τῇ
[κλωτσιᾶς

Σὲ τὸ πέτο στὸ συμπάρω !

Κάποτε ὁ Κάγκας θέλοντας νὰ πειράξῃ κάποιον φιλόσθενο ἀρ-
χοντα τοῦ νησιοῦ, τοῦφτιαξέ τὸ ἐξῆς τετραστίχο :

Γερὸς εἶμαι ὅν γαπάνι
Βάνω καὶ στραβὰ τὴ φέσα,
Ἐχε σὺ χρυσὸ λεκάκι
Γιὰ νὰ φρεijs τὸ αἶμα μέυα !

Σῶζονται ἀκόμη τοῦ Κάγκα οἱ παρακάτω στίχοι τοὺς ὁποίους
ἐφτιαξε γιὰ τὴ γυναῖκα του :

Ἐπαντρεύτηκα κ' ἐπῆρα
Μιά γυναῖκα καὶ καλὴ
Πέντε μέρες μῶχει μᾶχη
Καὶ τῇ δύο μοῦ μιλεῖ

Πάντα ἐγὼ τὴν ὀρμηνεύω
Τῆς μιλῶ μὲ τὸ καλὸ
Μὰ ἐκείνη ὅν τὴ γάτα
Μὲ τσακάνει ἀφ' τὸ λαιμό.

Πέργω φάρ, πέργω κρέας
Νὰ μοῦ κάμῃ φαγγὸ,
Μαγειρεύει καὶ τὸ κρέας
Καὶ μ' ἀφήνει νηστικό.

Ὡ γυναῖκα κακομοῖρα
Νάθε σκάσω πού σὲ πῆρα
Σὰ βουνοὶ νάθε κρεπάρω
Καὶ νὰ μ' ἴθελε σὲ πᾶρω...

Τοῦ Κούπα πάλι τοῦ φώφησε κάποτε μιὰ γίδα. Ἐτρεξαν ἀμέ-
σως στὴν αὐτὴν τοὺ οἱ γείτονοι κ' ἄρχισαν νὰ συζητοῦν καὶ νὰ
σχολιάζουσαν τὸ γεγονός. Μερικοὶ ὑποστήριξαν πὼς ἡ γίδα
δὲν ἦτο ψόφια. Τότε ὁ Κούπας, ἄγριος καὶ τοὺς εἶπε :

Ἰοῦτε ! Τὶ τηρᾶτε !
Ψόφια 'ναὶ δὲν τὴν βλέπετε
Ἢ λέτε πὼς κοιμάται

Ἀπάχετε τῇ
Πετᾶτε τῇ
Σὲ λίγο θὰ βρωμίση,
Ἀὲν εἶν' καμμιά ἀρχόντισσα
Νάχη λιγοθυμῆση !..

Δὲν σταματοῦν ὅμως ἐδῶ ἡ περιφημὲς αὐτὲς σάτιρες τῶν λαϊ-
κῶν «ομιναδῶρων» τῆς Κεφαλληνίας. Θὰ σὰς ξαναμιλήσουμε λοι-
πὸν γ' αὐτοὺς εἰς προεξέτε φύλλον, δημοσιεύοντες καὶ τὰ πῶτε
τυχημένα τραγούδια τοὺς.

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΩΝ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΥ

Εἶνε σὲ ὅλους γνωστὸς ὁ Τριβουλέτος, ὁ περιφημὸς γελωτοποι-
ὸς τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Φραγκίσκου τοῦ Ιου, τὸν ὁποῖον ὁ
Βῆνοτὸ στὸ μελόδραμα του τὸν μετέβαλε σὲ Ριγολέττο. Ἐπίσης εἶνε
γνωστὸ ὅτι ὁ βασιλεὺς δὲν ἐφέρετο καθόλου τρυφερὰ πρὸς τὸ ἀ-
στερο αὐτὸ ὑποκαίμενο.

Μιά μέρα πού ὅλοι οἱ αὐλοικοὶ μαζὺ μὲ τὸ βασιλεῖα ἔκαναν ἕνα
μικρὸ ταξεῖδ, ὁ Φραγκίσκος ἰος εἶχε τὴν οκληρὴ ἐμπνευση νὰ ριξῇ
τὸ γελωτοποιὸ του στὴ θάλασσαν. Πρὶν τὴν πραγματοποιήση ὅμως,
τὴν ἀνεκοίνωσε σ' αὐτόν. Τοῦ κάκου ὁ Τριβουλέτος τὸν ἰκέτευε νὰ
φανῇ καλὸς ἀπάνετι του. Ὁ Φραγκίσκος ἰος ἦταν ἀμετάπειτος.
Ἄσπαστο, τοῦ εἶπε γιὰ νὰ διασκεδάσῃ :

— Τριβουλέτ, θὰ σοῦ δώσω χάρι, ἀλλὰ ὑπὸ ἕνα ὄρο : Δὲν θὰ
σὲ ρίξω στὴ θάλασσα ἂν κατορθώσης καὶ μοῦ κάνεις μιὰ μεγάλη
προσβολή, κ' ἂν κατόπιν δικαιολογῆμενος γ' αὐτῇ, τὴν κάνης ἀκό-
μα μεγαλειότερη.

Ἄσπαστο, τοῦ εἶπε γιὰ νὰ διασκεδάσῃ :

— Τριβουλέτ, θὰ σοῦ δώσω χάρι, ἀλλὰ ὑπὸ ἕνα ὄρο : Δὲν θὰ
σὲ ρίξω στὴ θάλασσα ἂν κατορθώσης καὶ μοῦ κάνεις μιὰ μεγάλη
προσβολή, κ' ἂν κατόπιν δικαιολογῆμενος γ' αὐτῇ, τὴν κάνης ἀκό-
μα μεγαλειότερη.

Ἄσπαστο, τοῦ εἶπε γιὰ νὰ διασκεδάσῃ :

— Τριβουλέτ, θὰ σοῦ δώσω χάρι, ἀλλὰ ὑπὸ ἕνα ὄρο : Δὲν θὰ
σὲ ρίξω στὴ θάλασσα ἂν κατορθώσης καὶ μοῦ κάνεις μιὰ μεγάλη
προσβολή, κ' ἂν κατόπιν δικαιολογῆμενος γ' αὐτῇ, τὴν κάνης ἀκό-
μα μεγαλειότερη.

Ἄσπαστο, τοῦ εἶπε γιὰ νὰ διασκεδάσῃ :

ΜΕΣΣΙΔΙΟΝΙΚΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΠΡΟΣ ΕΜΑΘΕ ΤΟ "ΠΑΤΕΡ ΗΜΩΝ,"

Μιά φορὰ ζούσε σ' ἕνα χωριὸ ἕνας χωριάτης πλοῦσιος ἀλλὰ
σκληροκαρδὸς καὶ τσιγκούνης, πού δὲν ἐννοοῦσε νὰ δώσῃ ὅτι ἕνα
σπειρὶ σιτάρι, χωρὶς νὰ τὸ πληρώσῃ ἀμέσως καὶ μάλιστα νὰ τὸ ἀ-
κριβοπληρώσῃ.

Κάποτε ἀρρώσθησε βαρεῖα κ' ἐπειδὴ φοβήθηκε μήπως πεθᾶνῃ
καὶ δὲν εἶχε προσοποπὸ νὰ παρουσιασθῇ μπρὸς στο Θεὸ, φώναξε τὸν
ἐφημέριο τοῦ χωριοῦ του γιὰ νὰ ἐξομολογήθῃ καὶ νὰ ζήτησῃ ἄφε-
σι ἀμαρτιῶν.

— Κάνε πρῶτα τὴν προσευχὴ σου, τοῦ εἶπε ὁ πνευματικὸς, δταν
τὸν ἐπισκέφθηκε.

— Ποιὰ προσευχὴ ; ρώτησε στενωχορημένος ὁ χωριάτης. Ἐγὼ
δὲν ἔχω μάθει καμμια προσευχὴ στὴ ζωὴ μου.

— Οὐτὲ τὸ «Πάτερ Ἡμῶν» ;

— Ὄθτε.

— Τότε θὰ σοῦ ἐπιβάλω μιὰ τιμορία, τοῦ εἶπε αὐστηρὰ ὁ πνευ-
ματικὸς.

— Τιμορία ;... Ἔστω, πάτερ μου, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ εἶνε πολ-
λὸ ἀσθηρὴ.

— Ἄκουσε. Κάθε φορὰ πού θάξωται κανένας φτωχὸς ἐκ μέρους
μὸν νὰ σοῦ ζήτησῃ σιτάρι, θὰ τοῦ τὸ δίνης ἐπὶ πιστώσει καὶ θὰ
γράφῃς τὸ ὄνομά του. Κι' ἂν τυχόν δὲν στὸ πληρώσῃ ὁ ἴδιος ἐντός
ὀρισμένης προθεσμίας, θὰ στὸ πληρώω ἐγὼ.

— Πολὺ καλά, εἶπε ὁ χωριάτης.

— Ὅταν τελειώσῃ ἡ τιμορία σου αὐτῇ, δταν δηλαδὴ δώσης ἐπὶ
πιστώσει σιτάρι σὲ ὅσους φτωχοὺς στὸ στείλω, τότε θὰ σ' ἐξομολο-
γήσω καὶ θὰ σοῦ δώσω ἄφεσι ἀμαρτιῶν.

Ἀυτὰ τὰ λόγια τοῦ εἶπεν ὁ ἐφημέριος κ' ὕστερα ἔφυγε.

Τὴν ἄλλη μέρα παρουσιάστηκε στὸ σπίτι τοῦ χωριάτη ἕνας φτω-
χὸς ἐκ μέρους τοῦ ἐφημερίου καὶ ζήτησε σιτάρι ἐπὶ πιστώσει.

— Πῶς σὲ λένε ; ρώτησε ὁ χωριάτης.

— «Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς», μὲ λένε, ἀποκρίθη-
κε ὁ φτωχὸς.

— Καὶ τὸ ἐπώνυμό σου ;

— «Ἀγασθηρὸ τὸ ὄνομά σου».

— Πολὺ καλά.

Ὁ χωριάτης τὰράφηε αὐτὰ στὸ κατῆστιχο του, τοῦ ἔδωσε
τὸ σιτάρι κ' ὁ φτωχὸς ἔφυγε ἔχοντας ἀποκρίσεις.

Ἐπειτα ἀπὸ δύο μέρες παρουσιάστηκε δευτέρος φτωχὸς
ἐκ μέρους τοῦ ἐφημερίου καὶ ζήτησε κ' αὐτὸς σιτάρι ἐπὶ πι-
στώσει.

— Τὸ ὄνομά σου ; ρώτησε ὁ φιλάργυρος χωριάτης.

— «Ἐλθέτω ἡ Βασίλισσα σου» ; μὲ λένε.

— Καὶ τὸ ἐπώνυμό σου ;

— «Ἐννηθῆτω τὸ θέλημά σου» !

— Πᾶει καλά, εἶπε ὁ χωριάτης καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ σιτάρι ἀφοῦ
ἔγραψε τὸ ὄνομά του καὶ τὸ ἐπώνυμό του στὸ κατῆστιχο του.

Ὁ φτωχὸς ἔφυγε, ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα παρουσιάστηκε ἕνας τρί-
τος ἐκ μέρους τοῦ ἐφημερίου, ζητώντας κ' αὐτὸς σιτάρι.

— Τὸ ὄνομά σου ; ρώτησε πάλι ὁ φιλάργυρος χωριάτης.

— «Ὁς ἐν οὐρανῶν καὶ ἐπὶ τῆς γῆς», ἀποκρίθηκε ὁ χωριάτης.

— Καὶ τὸ ἐπώνυμό σου ;

— «Καὶ δὸς ἡμῖν σήμερον τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον», ξα-
νᾶπε ὁ χωριάτης.

Κι' εἶτοι πήρε κ' αὐτὸς τὸ σιτάρι τὸν κ' ἔφυγε. Τὴν ἄλλη μέρα
παρουσιάστηκε ἄλλος χωριάτης, καὶ ἔπειτα ἄλλος, ἕως ὅτου ἔφτασε
κ' ὁ τελευταῖος, ὁ ὁποῖος ὀνομάζοταν «Ἀμὴν» !

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ὁ ἐφημέριος συναντήθηκε στὸ δρόμο
μὲ τὸν ἀμαρτωλὸ χωριάτη.

— Αἱ λοιπὸν, ρώτησε, τὸ ἔμαθες ἐπὶ τέλος τὸ «Πάτερ Ἡμῶν».

— Πάτερ μου, ἀπάντησε ὁ φιλάργυρος, σοῦ ζήτηθ' συγγνώμη,
ἀλλὰ δὲν κατορθῶσα νὰ τὸ μάθω. Εἶνε βέβαια μεγάλο τὸ κριμα
μου, ἀλλὰ τι νὰ σοῦ πῶ, δὲν μπορῶ νὰ τὸ μάθω. Τὸ μόνο πού ἔμαθα
εἶνε τὰ ὀνόματα τῶν φτωχῶν πού μοῦ ἐστειλες καὶ στυὸς ὁποῖους
ἔδωσα ὅσο σιτάρι μοῦ ζήτησαν ἐπὶ πιστώσει. Δὲν πιστεῖω νάχῃς
κ' ἄλλον νὰ μοῦ στείλῃς. Τελείωσε ἡ τιμορία μου. Δὲν εἶνε ἔτσι ;

— Ἀυτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε, εἶπε ὁ ἐφημέριος. Γιὰ πὲς μου τὰ ὀνό-
ματα τῶν φτωχῶν στοὺς ὁποῖους ἔδωσες σιτάρι.

Ὁ φιλάργυρος ἀπήγγειλε ἀμέσως τὰ ὀνόματα τῶν φτωχῶν, μὲ
τὴ σειρά μάλιστα πού εἶχε παρουσιασθῆ ὁ καθένας στὸ σπίτι του.

Τότε ὁ ἐφημέριος τοῦ εἶπε μὲ ὄρος ἰκανοποιημένο :

— Μπράβο σου ! Ὅλα αὐτὰ τὰ ὀνόματα μὲ τὴ σειρά, ὅπως
τὰ ἀπήγγειλες, ἀποτελοῦν τὸ «Πάτερ Ἡμῶν». Βλέπεις λοιπὸν πὼς
δὲν εἶνε τόσο δύσκολο νὰ τὸ μάθῃ κανεὶς ἀφ' ἔξω ;... Πήγαινε τῶ-
ρα καὶ φρόντισε νᾶσαι καλὸς στυὸς φτωχοὺς.

ΤΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ ΤΟΥ ΠΑΣΚΑΛ

Ὁ διάσημος φιλόσοφος Πασκάλ εἶχε τρομερὴ μνή-
μη. Γιὰ νὰ μὴ λησμονῇ, ὥστόσο, τίς διάφορες σκέψεις
πού ἔκανε ἐπὶ διαφόρων φιλοσοφικῶν ζητημάτων κα-
τὰ τὴ διάρκεια τῶν περιπάτων του μετεχειρίζετο τὸ
ἔξῃς πρωτότυπο μέσον : Ἐχάραξεν ἐπάνω στᾶ... νύχια
του μὲ μιὰ καρφερὰ διαφορά σημάδια, καθένα τῶν
ὁποῖων ἀντιστοιχοῦσε καὶ ἀπὸ μιὰ του σκέψη. Κατό-
πιν δέ, βοηθούμενος ἀπὸ τὰ ἀπειροθέατα καὶ μικρο-
σκοπικὰ αὐτὰ σημεῖα, ξαναθυμῶταν τίς σκέψεις του καὶ
τίς ἔγραφε !..